

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/44/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1319010224
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1319010224.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Karola Kováča a Mgr. Michala Kačániho PhD., v trestnej veci obžalovanej J. K., pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, o odvolaní Okresnej prokuratúry Bratislava III, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 6T/28/2019-467 z 25. novembra 2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. októbra 2022, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora, **z a m i e t a**

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 6T/28/2019-467 z 25.11.2021 bola obžalovaná J. K., podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku, spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava III č. k. 4Pv 578/17/1103-62 z 22.03.2019 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť na skutkovom základe, že

od presne nezisteného času v mesiaci jún 2015 do 14.09.2017 na ulici S. K. X v I., v priestoroch obchodnej spoločnosti MEDIAPRESS Bratislava, s.r.o., ako zamestnanec oddelenia distribúcie tejto spoločnosti, v počítačových systémoch spoločnosti do počítačového programu DNC slúžiacemu na riadenie, sledovanie a kontrolu obehu tovaru poškodeného, zadávala falošné údaje o mimoriadnych remitendách u odberateľov W. I., IČO: XX XXX XXX, A. I., IČO: XX XXX XXX, A., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, K. Z. - J., IČO: XX XXX XXX, Z. Z., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, tlačových médií spoločnosti A. Bratislava, s.r.o., ktoré vydávala za oprávnené a na základe toho boli v prospech týchto odberateľov vystavené dobropisy v celkovej doposiaľ zistenej sume 104.000,-€, čím spôsobila poškodenému, spoločnosti A. Bratislava, s.r.o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom S. K. 9, I., škodu v doposiaľ zistenej výške 80.895,-Eur, spočívajúcu v získaní tovaru týmito odberateľmi bez úhrady,

oslobodená, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku súd poškodenú spoločnosť A. Bratislava, s.r.o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom S. K. 9, I., s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote v zmysle § 309 ods. 1 Trestného poriadku podal odvolanie prokurátor v neprospech obžalovanej.

V dôvodoch odvolania, ktoré bolo súdu doručené dňa 08.03.2022 smeruje do výroku o oslobodení obžalovanej.

S názorom súdu prvého stupňa, že vo veci boli produkované dve skupiny dôkazov, ktoré vinu preukazovali a tie, ktoré vinu zmierňovali, resp. obžalovanú vyvíňovali, na základe čoho prišiel súd k záveru, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, nesúhlasí.

Primárne v dôvodoch odvolania prokurátor vysvetlil prečo orgány činné v trestnom konaní nevyhoveli návrhu obhajoby doplniť dokazovanie výsluchom svedkov, ktorých vypočutie navrhovali obžalovaná a aj obhajca. K tomuto konštatoval, že v danom prípade malo ísť o osoby (vymedzené v skutkovej vete obžaloby) a „sa jedná o celkom výnimočnú situáciu, kedy by výsluch týchto svedkov mohol týchto takpovediac „tlačiť“ do sebaobviňovania, avšak bez toho, aby k tomu bolo možné aj procesne zodpovedným spôsobom pristúpiť (vzniesť obvinenie napr. za niektorú z foriem trestnej činnosti) na základe akéhokoľvek iného dôkazu o aktívnom vedomom participovaní na stíhanej trestnej činnosti, k čomu však neboli produkované žiadne iné dôkazy.“

Zároveň vytkol súdu prvého stupňa, že sa nevysporiadal s dôkazmi spočívajúcimi vo výsluchu zástupcu poškodenej spoločnosti - Mgr. O. G. MBA a svedkov W. K., W. O. a K. Z., ktorí svedkovia podľa prokurátora jasne, prehľadne a zrozumiteľne a vzájomne konzistentne popisovali ako mala obžalovaná skutok spáchať, i keď tieto výpovede preniesol do odôvodnenia rozsudku takmer v celom rozsahu, ale ich nebral do úvahy a obžalovanú spod obžaloby oslobodil.

Zastáva názor, že výsluch týchto svedkov je „úplne nosným pre pochopenie konania obžalovanej“.

Upriamil pozornosť na obsah výpovedí vyššie uvedených svedkov so záverom, že títo „nemali subjektívny záujem obžalovanej akokoľvek priťažič, resp. tento nevyplýva z ničoho, čo bolo v prípravnom konaní, resp. v konaní na súde zdokumentované, keďže na jej konaní nijako neparticipovali.“

K prepisom nasadených informačno-technických prostriedkov uviedol: „Čo sa týka prepisov nasadených ITP, ich prehrania na hlavnom pojednávaní a dokazovania svedkov z prvej skupiny (odberateľov periodickej tlače) k ich obsahu, tu sa jednoznačne potvrdzujú závery vyšetrovateľa, na základe ktorých odmietol vykonať dôkaz spočívajúci vo výsluchu týchto svedkov v prípravnom konaní z dôvodu absolútne nízkej miery dôveryhodnosti týchto svedkov vzhľadom na prípadnú možnosť ich participácie na páchaní trestnej činnosti obvinenej, keď sa toto prejavilo aj čo sa týka ich vysvetlenia zaznamenaných a na hlavnom pojednávaní prehraných záznamov ich telefonической komunikácie s obvinenou. O uvedenom sa dá, s ohľadom na obsah telefonátov (napr. na č.h 109, 118, 124, 125, 126, 129, 129, 131, 133, 134, 135, 136, 137) jednoducho presvedčiť. Ako príklad možno napríklad poukázať na rozpor medzi telefonátom obvinenej s osobou s tel. číslom 421948921161 s ktorým sa, okrem iného rozpráva o tom, že sa so žiadnym z odberateľov (tlače) nestretáva a (prepis telefonátu na č.l. 137) a obsahmi hovorov (na č.l. 93, 107, 117, 119, 120, 124, 126, 131, 133, 134, 135, 136) z ktorých vyplýva, že obvinená sa pravidelne s odberateľmi stretávala a to prakticky na dennej báze. Prípadne „znenápadnenia sa“ pri výmene vozidla (č.l. 112-113) a samozrejme, aj ďalšie pokračovanie v „optimalizovaní“ remitend (na č.l. 96, 98, 102, 106, 108-110,) od odberateľov v zmysle ich pokynov.“

V ďalšej časti prokurátor uvádza úvahy k majetkovým pomerom obžalovanej s konštatovaním, že i keď niektoré listinné dôkazy ozrejmuje nadobudnutie vlastníctva k jednému z dvoch bytov v komplexe „J. veže“, nie je vysvetlené vlastníctvo obžalovanej k druhému bytu.

F. záverom poukázal na skutočnosti vyplývajúce z odpisu z registra trestov a to, že obžalovaná má X záznamov pre majetkovú trestnú činnosť, pričom vo vzťahu ku všetkým odsúdeniam sa na ňu hľadí akoby súdne trestaná nebola, avšak prokurátor poukazuje, že „jej postoj k správe zvereneného majetku je z neho celkom jasný.“

Na podklade uvedeného navrhol odvolaciemu súdu zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

D. argumentácii poskytol svoje vyjadrenie v mene obžalovanej obhajca písomným podaním doručeným súdu dňa 16.03.2022 a konštatoval: „Prokurátor v odôvodnení odvolania „vysvetľuje“ prečo v prípravnom konaní neboli vypočutí svedkovia, ktorí mali mať majetkový prospech z môjho konania, t.j. neoprávnené vystavovanie dobropisov mojou osobou. Uvedené úvahy, resp. vysvetlenie prokurátora je v rozpore s Trestným poriadkom a práve z toho dôvodu som prostredníctvom obhajcu navrhla vypočuť týchto svedkov na hlavnom pojednávaní, čomu súd aj vyhovel. Títo svedkovia popreli, že by z mojej strany boli v ich prospech vystavované neoprávnené dobropisy, tak isto popreli, že by mali nejaký majetkový prospech z konania, ktoré sa mi pripisovalo v obžalobe. Je potrebné uviesť, že uvedený svedkovia sú

naďalej obchodní partneri poškodenej spoločnosti do súčasnosti. Podľa logického úsudku by poškodená spoločnosť naďalej nebola v obchodnom vzťahu so subjektami, ktoré sa neoprávnené obohatili na jej úkor. Prokurátor v obžalobe dôvodil jej dôvodnosť aj ITP, ktoré mali preukazovať páchanie trestnej činnosti mojou osobou. Výstupy (prehrané telefonáty + sms) z použitia ITP boli vykonané ako dôkaz na hlavnom pojednávaní, kedy som sa ja a aj svedkovia vyjadrili k obsahu telefonátov a sms. V prvom rade, po vykonaní výstupov z použitia ITP na hlavnom pojednávaní sa vôbec nepotvrdilo to, čo sa mi kladie za vinu a za druhé, výstupy z ITP sú z úplne iného obdobia ako obdobie, ktoré sa uvádza v obžalobe (...od presne nezisteného času v mesiaci jún 2015 do 14.06.2017 (správne má byť 14.09.2017- pozn. krajského súdu). Čo sa týka škody ako bola ustálená v obžalobe, tak táto má vychádzať z vystavených dobropisov. Ako dôkaz nebol vykonaný žiadny dobropis, teda nie je úplne zrejmé z čoho je ustálená výška škody. Ako dôkaz neboli k dobropisom vykonané aj vystavené faktúry na jednotlivých odberateľov uvedených v obžalobe, neboli uvedené konkrétne tituly tlačovín, ktoré sa mali dobropisovať a pod. Výška škody vychádza výlučne z tvrdenia poškodenej spoločnosti, ale nebola ustálená žiadnym dôkazom, resp. potvrdená žiadnym dôkazom. Rozsudok súdu prvého stupňa považujem za zákonný a správny a odvolanie prokurátora nie je dôvodné a žiadam odvolací súd, aby bolo podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora zamietnuté.“

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupkyňa krajskej prokuratúry uviedla, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odvolacími námietkami okresnej prokuratúry a navrhla aby krajský súd odvolaniu vyhovel, aby zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Splnomocnenec poškodenej spoločnosti uviedol: „Ja sa stotožňujem s argumentáciou okresnej prokuratúry uvádzanou v dôvodoch odvolania, ako aj prednesom pani prokurátorky na dnešnom verejnom zasadnutí a navrhujem, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a aby vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.“

Obhajca obžalovanej pridriavajúc sa písomného vyjadrenia, ktoré poskytol k odvolaniu prokuratúry, navrhol, aby bolo odvolanie prokurátora zamietnuté ako nedôvodné.

Obžalovaná sa pripojila k prednesu svojho obhajcu.

Preskúmaná vec bola odvolaciemu súdu predložená predkladacou správou dňa 05.04.2022.

Podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu (obdobne aj čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd).

Podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 4.11.1950 každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa § 2 ods. 4 Trestného poriadku každý, proti ktorému sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravidla ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala.

Podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona:

(1) Kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

(3) Odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním značnú škodu.

Podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku Súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku Ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Bratislave, na podklade riadne a včas podaných odvolaní primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a zistil, že dané nie sú. Preto na podklade podaného odvolania okresnou prokuratúrou, postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadnuc na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pričom zistil že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Z predloženého spisového materiálu je zistiteľné, že Okresná prokuratúra Bratislava III dňa 22.03.2019, pod č.k. 4 Pv 578/17/1103-62 podala na obžalovanú J. K. obžalobu pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, na skutkovom základe opísanom v obžalobnom návrhu.

Súd prvého stupňa vykonal v konaní pred súdom dokazovanie výsluchom obžalovanej J. K., výsluchom zástupcu poškodenej spoločnosti A. O. G., boli vypočutí svedkovia W. K., W. O., K. Z., W. I., A. I., K. Z., K. L., A. O. a A. I., boli oboznámené záznamy a prepisy telefonických hovorov a listinné dôkazy a súd rozhodnutie odôvodnil nasledovne: „Súd má za zo, že vyhodnotením vyššie uvedených dôkazov, tieto neposkytujú prijať jednoznačný, a nespochybniteľný záver o tom, že sa skutok, tak ako je opísaný v obžalobe vôbec stal. Obžalovaná bola postavená pred súd preto, že mala zadávať falošné remitendy a dobropisy v prospech živnostníkov a spoločností, ktorých konatelia vypovedali až pred súdom, a ako to vyplýva z ich výpovedí, nikdy sa oni cez obžalovanú, alebo ktorúkoľvek pracovníčku distribúcie neobohatili. Naopak dokreslili a podporili výpoveď obžalovanej. V žalovanej dobe bol systém poškodenej spoločnosti, a jej obchodná prax zjavné závadová, keď sa dá povedať, že samotná poškodená spoločnosť, mala chaos v tom, ako sa riešili remitendy a dobropisy, pričom túto okolnosť potvrdili viacerí svedkovia obhajoby. Je tu spomínaný pád systému a následné ručné fiktívne dohadzovanie dobropisov, pričom nie je vylúčené, že pri takomto postupe mohla vzniknúť chyba, resp. nedostatky, ktoré sa poškodená spoločnosť, snažila *v tomto konaní pripísať práve obžalovanej, ktorá k tomu doslovne uviedla, že v tom roku 2016 vypadol server aj záložný disk a potom pani O. musela nahádzať do skladu tovar fiktívne, aby mali čo od faktúrovať. To že ten program nahodil pán K. z roku 2012. na to sa prišlo tak, že sa začal deliť tovar starým odberateľom, ktorí už boli stornovaní a ktorí neexistovali. Je veľmi zvláštne, že práve túto skutočnosť, si ani svedok K. ani svedkyňa O. nepamätajú, pričom je to jeden z kľúčových momentov celého prípadu, pretože práve tu, mohli nastať predmetné nezrovnalosti. Aj samotné stanovenie doby poškodzovania spoločnosti má viaceré vady, kedy samotný svedok K. pred súdom uviedol, že obdobie, ktoré predchádzalo kamerovému sledovaniu oni automaticky na základe výstupov z počítačového systému pričítali obžalovanej. Ďalej súd poukazuje aj na skutočnosť, že je zarážajúce, že vyšetrovateľ v prípravnom konaní nevyhovel návrhu obhajcu a už v prípravnom konaní nevypočul osoby, v ktorých prospech mala údajne obžalovaná konať, a čo sa záznamami o uskutočnenej telefonickú prevádzku nakoniec ani nepreukázalo, tak ako to tvrdila obžaloba. Jednotliví aktéri uvedených nahrávok postupne v konaní pred súdom vypovedali, potvrdili obsah týchto nahrávok ako i vysvetlili to, čoho sa týkali, a pri ich hodnotení súd nemal žiadnu pochybnosť o tom, že sa jedná o bežnú komunikáciu ohľadom nahlasovania reklamácií, a nevidel v nich nič protizákonné. Znamky určitej manipulácie je možno vidieť aj v konaní poškodenej spoločnosti voči svedkovi O., kedy až v konaní pred súdom na jar roku 2021 bol vyzvaný na spísanie dohody o uznaní dlhu a to ako sám povedal, len pre zachovanie dobrých vzťahov s poškodeným subjektom. Aj tento svedok potvrdil, že v minulosti

bolo bežné, že tam vznikali reklamácie v objeme niekoľko tisíc eur, čo zodpovedalo množstvu tovaru naskladneného v jednotlivých prevádzkach. Tento svedok taktiež potvrdil, že to bola práve obžalovaná, ktorá riešila tieto reklamácie aj za kolegyne, ktoré buď neboli v práci lebo fajčili alebo boli inde. Je potrebné zdôrazniť, že obžalovaná už pre poškodenú spoločnosť nepracuje, a po jej odchode sa zmenil systém riešenia týchto reklamácií. Je na mieste uzavrieť, že z výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že to bola práve poškodená spoločnosť, ktorá mala nedostatky v procese vybavovania reklamácií. Napríklad aj výpoveď svedka K., skôr popisuje to, ako prebieha vybavovanie reklamácií v tejto dobe a nie v dobe stanovenej obžalobou teda pred rokom 2017, kedy z výpovedí aj ostatných svedkov vyvstalo to, že reklamácie sa zadávali ručne na základe telefonátov alebo osobne, pričom teraz sa to tak už nerobí. Súd dôsledne zvažoval rozhodovanie v danej veci pričom ustálil, že podľa jeho názoru založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a vykonaného dokazovania nebolo dokázané, že sa vôbec skutok stal tak, ako je popísaný v obžalobe.“

S uvedenými závermi súdu prvého stupňa odvolací súd bez výhrad súhlasí a tieto si v celom rozsahu osvojuje a ich opätovné rozoberanie a hodnotenie by bolo len opakovaním správnych úvah a záverov a preto na tieto výsledky okresného súdu poukazuje a odkazuje.

Krajský súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že v rámci dokazovania boli produkované také dôkazy, ktoré potvrdzujú obhajobné tvrdenia obžalovanej, resp. neboli produkované dôkazy vyvracajúce jej obhajobné tvrdenia a zároveň na strane druhej vyvolali dôvodné pochybnosti o tom, či sa žalovaný skutok stal.

Vo veci konajúci súd zistil, že súd prvého stupňa v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku v súlade so zásadou trestného konania uvedenou v § 2 ods. 10 Trestného poriadku vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné na objasnenie všetkých základných skutočností dôležitých pre trestné stíhanie tak, ako to v prejednávanej veci vyplývalo predovšetkým z ustanovenia § 119 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Trestného poriadku, ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie.

Aj z dôvodu vyššie uvedeného skutkové zistenia, ktoré viedli súd prvého stupňa k oslobodzujúcemu výroku ohľadne viny napadnutého rozsudku, tak mohli vychádzať (a napokon s poukazom na ďalej uvedené aj vychádzajú) z výsledkov nielen úplného, ale aj zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú všetkým kritériám uvedeným v § 2 ods. 10 Trestného poriadku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obranou obžalovanej a tiež (a zvlášť) akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, s ktorými sa aj odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje a v podrobnostiach na ktoré, ako na správne a v podstate aj úplné poukazuje.

Súd prvého stupňa k týmto skutkovým zisteniam totiž dospel po tom, čo jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda jednotlivo aj v ich súhrne a podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu. Súd prvého stupňa pri hodnotení ním vykonaného dokazovania v prejednávanej veci tiež, a podľa názoru odvolacieho súdu aj opodstatnene rešpektoval aj jedno zo základných pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 ods. 4 Trestného poriadku, v ktorom je upravená zásada prezumpcie neviny a ktorým je jednak pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“, z ktorého vyplýva pre súd povinnosť rozhodnúť v prospech obvineného, ak zostanú dôvodné pochybnosti o niektorej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, jednak ďalšie pravidlo, v zmysle ktorého nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina (ktorú obvinený nie je v konečnom dôsledku ani povinný dokazovať).

Podľa názoru odvolacieho súdu odvolaním okresného prokurátora je súdu prvého stupňa vytýkané hodnotenie vykonaných dôkazov v rozpore so zásadou trestného konania uvedenou v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, neobsahuje žiadne také konkrétne skutočnosti a okolnosti, ktoré by jednotlivo alebo vo svojom súhrne v prejednávanej veci jednak nasvedčovali tomu, že k namietaným

skutkovým zisteniam súd prvého stupňa dospel postupom nezodpovedajúcim zásadám logického myslenia a uvažovania, jednak spochybňovali opodstatnenosť použitia jedného zo základných pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 ods. 4 Trestného poriadku, v ktorom je upravená zásada prezumpcie neviny a ktorým je jednak pravidlo „in dubio pro reo- v pochybnostiach v prospech obvineného“.

Obžalovanej J. K. je obžalobou kladené za vinu, že v období mesiaca jún 2015 do 14.09.2017 ako zamestnankyňa oddelenia distribúcie spoločnosti A., v počítačových systémoch programu DNC zadávala falošné údaje o mimoriadnych remitendách u odberateľoch konkrétne vymedzených v skutkovej vete obžaloby, ktoré vydávala za oprávnené, na základe ktorých boli vystavené dobropisy v zistenej sume 104.000 €, čím obžalovaná spôsobila poškodenú spoločnosti A. škodu vo výške 80.895 €.

Obžalovaná v prípravnom konaní odmietla vypovedať a k veci sa vyjadrila až na hlavnom pojednávaní (čl. 373), kedy zdôraznila, že sa necíti byť vinnou, vždy dodržiavala zákon a pri preukazovaní škody je nutné túto doložiť účtovnými dokladmi. Aj jednoduchým porovnaním, čo je remitenda, dodací list a dobropis sa dá, podľa obžalovanej, ľahko dokázať. Ozrejmila, že počítače nemali zaheslované a aj keď každá z kolegyň pracovala na svojom počítači, mali prístup do počítačov navzájom na tomto oddelení. Obžalovaná zotrvala na tvrdení, že nikdy nezadávala falošné údaje a ani sa na úkor spoločnosti neobohatila.

Z výpovede svedka A.. O. G. vyplynulo, že v roku 2016 zaznamenali zvýšený počet dobropisov, podali trestné oznámenie a monitorovali kto z oddelenia distribúcie by mohol túto trestnú činnosť páchať. Podľa svedka z kamerových záznamov bolo zistené, že v čase zadávania dobropisov sa pri zariadeniach nachádzala obžalovaná. Zdôraznil, že po tom ako obžalovaná prestala pracovať, tak sa miera dobropisov podstatne znížila. Dospeli preto k záveru, že to bola práve obžalovaná, ktorá do systému zasahovala a teda systém ovplyvňovala a je presvedčený, že to obžalovaná robila za odplatu.

Svedok W. K. vypovedal, že niekedy v apríli 2017 zaznamenali a riešili nejaké nezrovnalosti a zistili rozdiel asi 22.000€ a začali hľadať chyby, pričom zistili, že spoločnosť Mediavil ich poškodzovala tým, že zistili medzi faktúrou a dobropisom rozdiel a vec začali šetriť v oddelení distribúcie. Ozrejmil, že v septembri 2017 začali robiť monitoring počítačov na oddelení (pracovníčok W. O., K. Z. a obžalovanej J. K.) a zistili, že v jednom okamihu „tiekli dáta“ z počítača pani W. O., ktorá ale v danom čase už na pracovisku nebola. Do kancelárie zabezpečili kamery a z kamerových záznamov zistili, že obžalovaná pracovala na počítačoch svojich kolegyň. Následne vyčíslili škodu. Pri výpovedi jasne uviedol, že i keď obdobie, ktoré bolo kamerami monitorované bolo od septembra 2017 a žalované obdobie je „od júla 2015 do polovice septembra 2017“, vychádzali zo skupiny odberateľov, s ktorými obžalovaná pracovala a na základe tejto skupiny začali dohľadávať do minulosti a zistili, že to mala robiť obžalovaná.

Svedkyne W. O. a K. Z. sa vyjadrovali všeobecne k spôsobu práce a potvrdili určité nezrovnalosti, ale bližšie sa k „chýbajúcim peniazom“ vyjadriť nevedeli.

Na hlavnom pojednávaní boli vypočutí svedkovia: W. I., W. K., K. Z., A. I., K. L. a A. O., pričom každý z nich (ohľadne telefonických rozhovorov) potvrdil, že sa jednalo o komunikáciu s obžalovanou ohľadne nahlasovania remitendy. Z ich výpovedí bolo preukázané, že nikdy nezadávali falošné údaje, ani sa na úkor spoločnosti nijako neobohatili a nebol im vystavený neoprávnený dobropis a nezískali tovar, ktorý by nebol zaplatený.

Čo sa týka škody a jej vyčíslenia ako bola ustálená v obžalobe, krajský súd v názorovej zhode s obhajobou konštatuje, že škoda má vychádzať z vystavených dobropisov, ale ako dôkaz nebol žiaden predložený a v konaní pred súdom ani vykonaný a teda skutočne nie je zrejmé, na základe čoho bola výška škody určená.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie o oslobodení obžalovanej odôvodnil predovšetkým tým, že bez akéhokoľvek relevantného dôkazu bolo obdobie uvedené v obžalobe automaticky pripočítané na ťarchu obžalovanej, pričom neboli vypočutí svedkovia, ktorých obhajoba navrhovala vypočuť už v prípravnom konaní. Zdôraznil, že neboli predložené žiadne relevantné dôkazy usvedčujúce obžalovanú z protiprávneho konania popísaného v skutku obžaloby.

Tieto úvahy prvostupňového súdu považuje aj nadriadený súd za správne.

Totíž z vykonaného dokazovania možno konštatovať, že nebolo preukázané obžalobné tvrdenie, že obžalovaná konala protiprávne. Je nutné zdôrazniť, že kamerové záznamy boli funkčné od polovice septembra 2017, ale žalované obdobie je „od júna 2015 do 14.09.2017“ a ani záznamy informačno-technickými prostriedkami, na ktoré sa obžaloba odvoláva, nie sú zo žalovaného obdobia, ale sú z obdobia neskoršieho, ktoré nemá žiaden súvis so žalovaným obdobím.

K odvolacím námietkam prokurátora odvolací súd uvádza nasledovné:

Ak prokurátor zdôrazňuje, že výsluch svedkov (W. I., A. I., K. Z.), ktorých svedkov navrhol vypočuť obhajca ešte v prípravnom konaní, nebol vykonaný z dôvodu, že tieto osoby boli v podozrení, že konaním obžalovanej popísanom v obžalobe, mali mať majetkový prospech a ich výsluchom by boli „tieto (osoby-pozn. krajského súdu) neprípustne vystavené potenciálnemu sebaobviňovaniu“, krajský súd uvedenú argumentáciu považuje za minimálne zvláštnu až neprofesionálnu a postoj prokurátora a orgánov činných v trestnom konaní k obhajobou navrhovaných dôkazov, ktoré dôkazy odmietli vykonať práve z vyššie uvedeného dôvodu, až za diletantský. Ani vyjadrenie prokurátora, že sa jedná o výnimočnú situáciu, kedy by výsluch týchto svedkov ich „tlačil“ do sebaobviňovania, nie je vyjadrením, ktoré odvolací súd od procesnej strany, ktorou prokurátor ako žalobca je, môže a má očakávať. V kontexte s rozvedeným odvolací súd konštatuje, že pri tejto odvolacej námietke zaniká jedna zo základných zásad trestného konania, ktorá je obsiahnutá v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, a to i napriek vyjadreniu prokurátora, že mu je známa.

Nie je zrejmé a žiadnym dôkazom preukázané tvrdenie prokurátora, ktorý konštatuje, že svedkovia, ktorých vypočutie navrhovala prokuratúra a v konaní pred súdom boli riadne vypočutí, nemali záujem obžalovanej priťažiť, čo však z pohľadu odvolacieho súdu nemôže stačiť na uznanie viny bez ďalších relevantných a významných dôkazov v podobe listinných dôkazov, ktoré by podporili tvrdenia uvedených svedkov, ktoré listinné dôkazy (zo žalovaného obdobia) v danej veci absentujú.

Ďalšie argumenty prokurátora obsiahnuté v dôvodoch odvolania, na podklade ktorých sa domáha uznania viny obžalovanej J. K. za konanie popísané v obžalobnom návrhu nemožno označiť za dôvodné. Totíž ak poukazuje na minulosť obžalovanej a to, že bola doposiaľ päťkrát súdne trestaná (v súčasnosti sa na ňu hľadí ako na netrestanú), uvedený dôvod nemožno označiť za spôsobilý, bez dôkazov preukazujúcich protiprávnosť konania, privodiť rozhodnutie o vine. Rovnako tak nemožno majetkové pomery obžalovanej hodnotiť v jej neprospech pri absencii dôkazov ohľadne žalovanej trestnej činnosti.

Potom odvolací súd v názorovej zhode so súdom prvého stupňa znovu zdôrazňuje, že žalované obdobie konania nie je pokryté žiadnym relevantným dôkazom, ktorý by podporil výpovede svedkov (zástupcu a pracovníkov poškodenej spoločnosti) k žalovanej trestnej činnosti. Za danej situácie potom nemožno akceptovať hodnotenie dôkazov tak ako to urobil prokurátor, ktorý selektívne zhodnotil dôkazy a prihliadol len na tie, ktoré vyznievajú v neprospech obžalovanej.

Vzhľadom na vyššie rozvedené, krajský súd teda nemôže akceptovať názor okresnej prokuratúry, že vykonané dôkazy jednotlivo aj vo svojom súhrne sú tak presvedčivé, že na ich podklade je namieste uznať obžalovanú J. K. vinnou zo žalovaného skutku.

Odvolací súd teda s prihliadnutím na uvedené skutočnosti a pri vyhodnotení vyššie uvedených dôkazov musí v súlade so závermi prvostupňového súdu jednoznačne konštatovať, že dôkazy vykonané v prejednávanej veci v súlade s Trestným poriadkom na hlavnom pojednávaní nepreukazujú bez dôvodných pochybností skutočnosti, ktoré sú uvedené v podanej obžalobe, a to z toho pohľadu, že by sa stal žalovaný skutok. Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov ustanovenou v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, a nie jednostranne ako je uvedené v odvolaní, pričom prvostupňový súd dospel po vykonanom dokazovaní ohľadom podanej obžaloby k správneému záveru.

Všeobecne odvolací súd dodáva: Na uznanie viny obžalovaného zo spáchania určitého skutku sa podľa zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie ohľadom viny o jednoznačne zistené a bezpečne preukázane fakty, a nie iba o pravdepodobnosť. Tam, kde nie

je možné bezpečne určiť, ktorý z možných variantov skutku zodpovedá skutočnosti, musí súd zvoliť tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia, resp. ak existujú rozpory alebo nedostatočné dôkazy na rozhodnutie o uznání viny, musí tieto súd vyhodnotiť v prospech obžalovaného v zmysle zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Pre uznanie viny nemožno rozhodnutie zakladať na nejednoznačných záveroch, ktoré sú v rovne pravdepodobnosti. Obžalovanému musí byť vina preukázaná spôsobom nevzbudzujúcim žiadne pochybnosti na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. V prípade existencie pochybností musí súd postupovať miernejšie (in dubio pro mitio), teda rozhodnúť v prospech obžalovaného (in dubio pro reo). Zo zásady in dubio pro reo tiež vyplýva, že ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obžalovaného.

Vzhľadom k dôkazom vykonaným v konaní pred súdom s prihliadnutím na zásadu uvedenú v ustanovení § 2 ods. 19 Trestného poriadku je odvolací súd presvedčený o správnosti rozhodnutia prvostupňového súdu, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje a závery prezentované v rozhodnutí si osvojuje.

V odseku 4 ustanovenia § 2 Trestného poriadku je upravená zásada prezumpcie neviny a táto zásada vychádza z čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a č. 6 ods.2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Prezumpcia neviny znamená, že nedokázané vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina a teda obžalovaný aj v danom konkrétnom prípade nemá povinnosť svoju nevinnu dokazovať.

Teda zo zásady in dubio pro reo vyplýva, že ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obvineného. Teda obvinenému musí byť vina jednoznačne a bez pochybností preukázaná.

Z ustanovenia § 288 ods. 3 Trestného poriadku vyplýva: Ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Podľa § 307 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku platí: Ak tento zákon neustanovuje inak, rozsudok môže odvolaním napadnúť poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

Ako už bolo v úvode tohto rozhodnutia uvedené, v merite veci bolo rozhodnuté rozsudkom, ktorým bola obžalovaná J. K., spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, oslobodená, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola obžalovaná stíhaná.

Zároveň okresný súd postupom podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku poškodenú spol. A. I., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom S. K. 9, Bratislava s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Odvolací súd v postupe súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku poškodenú spoločnosť s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces, nezistil pochybenie, nakoľko, ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Z uvedeného teda vyplýva, že v konkrétnej prejednávanej trestnej veci, keď súd prvého stupňa obžalovaných spod obžaloby oslobodil, ani iný postup vo vzťahu k uplatnenému nároku poškodenej spoločnosti nebol možný.

Na základe vyššie uvedeného preto krajský súd zhodne ako súd prvého stupňa konštatuje, že nemožno urobiť jednoznačný záver, že sa vôbec stal skutok, ktorý je uvedený v obžalobe a preto sa s názorom okresného súdu stotožnil a odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.